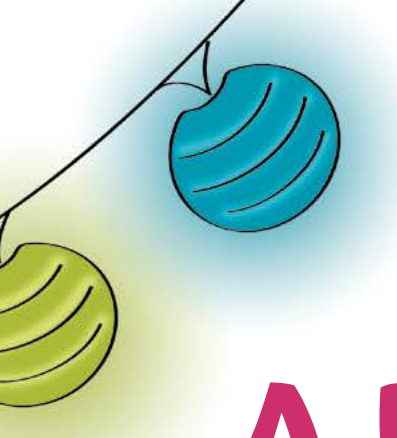




KLÁRKA

A KOUZELNÝ SEN

Jana Potužníková

ilustrace

Alena Hlaváčková



ORIGONA®

Copyright © Jana Potužníková
Illustrations © Alena Hlaváčková

ID 023g-01

ISBN 978-80-88116-42-4



Milá Klárinko,

*přejeme Ti krásné Vánoce,
kopec pohádek, moc her a nádherné dárečky.
Tuto knížečku o Tobě Ti věnují*

Ježíšek a babička Vlastička

24.12.2026

Úvod

Hlavní hrdinkou knížky je Klára Vykoupilová, blondátá modrooká holka, která se narodila 3. dubna 2021. Žije s maminkou, Petrem a sestřičkou Mariankou v Blansku a má moc ráda zvířátka a červenou barvu.

V tomto poutavém příběhu se Klárce v noci před narozeninami stala nevídaná věc. Plyšová zvířátka v jejím pokoji ožila, promluvila a prosila ji o pomoc. Ztratil se jim Pan Pes a jediná, kdo ho mohla najít, byla Klárka. Pomáhala jí kamarádka Alička a zažili spolu velké dobrodružství. Vrátil se nakonec Pan Pes ze Země ztracených zpátky ke zvířátkům? A stihlo se to do svítání?

Tak hezky poslouchejte nebo čtěte, ať vám nic neuteče.

1. Než přijdou narozeniny...

Byl večer. Na nebi bylo vidět spoustu hvězd a měsíc byl tak veliký, kulatý a bílý, že to vypadalo, že se každou chvíli skutálí z oblohy... Jen poskočit dolů! Ke všem dětem, které právě v tu chvíli uléhaly do svých postýlek.

Do peřin se zachumlávala taky Klára, blondátá mod-rooká holka z Blanska. Milovala červenou barvu, měla pusku pořád samý úsměv a hlavu plnou ztřeštěných nápadů. Právě teď si třeba vymyslela: „A co kdybych dneska nešla spát? Co kdybych zůstala celou noc vzhůru a na ty svoje narozeniny si pěkně počkala? Bydlím tady s maminkou, Petrem a sestřičkou Mariankou. Ale budu potichu. Jako bych tu ani nebyla.“

Klárka sice byla v peřinách, ale nejraději by z nich zase vyskočila. Věděla, že zítra je 3. dubna a že má narozeniny. Bude oslava, dárky a její nejoblíbenější dort, zasypaný jahodami. Přijedou příbuzní a přijdou kamarádky. A taky přijde kouzelník! A ona si bude moct něco přát. Protože doma jí vždycky na narozeniny plnili jedno přání. Už se nemohla dočkat!

„Jen běž spát. Uteče ti to rychleji. Jen zavřeš oči, necháš si něco zdát... a pak bude ráno a ty budeš mít narozeniny. Uteče to, ani nemrkneš!“ slbovala maminka.

„Ale mami, když spím, mám přece zavřené oči. To nemůžu mrkat!“ poučila Klárka maminku, která nejspíš nevěděla, že se při spaní nemrká.

Maminka se rozesmála a pohladila ji po vlasech. Říkala o nich, že jsou sametové. Přitom byly prostě blondaté. A o Klárčiných očích zase říkala, že jsou hluboké. Ale i ty byly jenom modré. Klárka se pak pokaždé u zrcadla snažila tu hloubku zahlédnout, ale nikdy se jí to nepovedlo. Asi ji tam můžou vidět jenom dospělí...

„Nerozumuj, běž spát. Víš vůbec, že už budeš opravdu velká? Ráno uděláme další čárku na dveřích. Určitě jsi zase vyrostla. Těšíš se na to?“

„A budu už moct chodit na celý den sama ven?“ chtěla vědět Klárka. Jenže moc nepochodila: „Já vím, že bys to chtěla. Ale asi ještě ne. Ale když spolu půjdeme do obchodu, můžeš tlačit vozík a zaplatit u pokladny, co ty na to? A můžeš chodit spát o malinký kousek později.“

„Jak moc malinký? Nemohl by být aspoň trochu větší? Když jsem větší já, měl by být větší i ten kousek, ne?“ Klárka byla zase jednou moudrá tak, jak to odjakživa uměla jen ona.

Dostala ještě pusu, nechala se znovu přikrýt peřinou a pak jí maminka tajuplně zašeptala: „A to víš, že noc

před narozeninami je kouzelná? Co se ti bude zdát, to se ti stane. To k tobě přijde jako dárek!”

Klárka překvapením vykulila oči a chtěla se honem honem ještě na něco zeptat. Ale to už byla v pokoji sama. Kolem bylo jen ticho a tma.



Najednou nemohla napětím ani dýchat. Jaká asi bude její kouzelná noc? Jak budou všechna ta kouzla vypadat? Co se jí dnes bude zdát? A může se k ní něco z těch kouzelných snů dostat doopravdy – až se probudí? Jsou sny doopravdy, nebo jsou jen v noci a ve dne z nich už není nic vidět? A nemůže to být o narozeninách se sny, které jsou kouzelné, trochu jinak?

Najednou si hrozně přála, aby rychle usnula. Chtěla tomu všemu přijít na kloub, aby to pak mohla vyprávět holkám. Hlavně Aličce. To byla její nejlepší kamarádka. Páťa byla taky prima. Ale někdy jí brala hračky... No jo, ale co jim vlastně bude vyprávět?

2. Jak zvířátka ožila

Klárka se rozhlédla po pokoji. Něco tu bylo jinak. Jak tak přemítala, ani si nevšimla, že zmizel stůl, tabule na kreslení i židlička. Nebyla tu ani skříň a na zdi nevisely žádné fotky z minulých prázdnin. Teď byly na zdech nějaké neznámé obrázky. A co bylo zvláštní, hýbaly se!

Klárka se na chvíli zaposlouchala, jestli se někdo neblíží, a pak potichoučku vyklouzla z peřin. Nohy se jí zabořily do měkkého koberce. Ale co to? Koberec chladil. To nebyl koberec! To byla tráva! I v noční tmě viděla, jak je sytě zelená, a cítila, jak se jemně vlní a šimrá ji do chodidel.

Může po ní ale šlapat? Neměla na vybranou. Jestliže se chtěla dostat ke zdi s tajemnými obrázky, musela trávník ve svém pokoji, který už vůbec nevypadal jako její pokoj, přeběhnout. A pak se letmo dotkla jednoho z těch obrázků...

„Au! Kdo to na mě sahá?“ ozvalo se najednou. A obrázek byl náhle vidět jasněji. Nebyl to jen tak nějaký obrázek. Byl to oslík!

„Promiň!“ zakoktala zmateně **Klárka**. „Hele, odkdy oslíci mluví?“ zeptala se o chvíličku později, protože ji

přemohla zvědavost. Ještě nikdy neviděla mluvícího oslíka.

„Od té doby, co se ti o nich zdá, Klárko!“ odvětil oslík a zase se k ní otočil zády, takže znovu vypadal jako podivný obrázek a oslíka vůbec nepřipomínal.

Podruhé ho jen trochu pošimrala.

„Jééééj, to lechtá!“ smál se oslík a zase se jí díval do očí. „Hele, že máš zítra narozeniny, to neznamená, že mě můžeš lechtat, jasný?“ zlobil se trochu oslík a zase si chtěl jít po svém.

„Jenže já se potřebuju na něco zeptat!“ snažila se Klárka oslíka ještě zdržet, ale ten najednou pro změnu úplně zmizel. Byl čas prozkoumat ostatní obrázky na zdi. Když byl ten první oslík, co asi bude skrývat druhý? A třetí?

Než se nadála, začaly se všechny obrázky zase pohybovat. Taky už kolem ní nebylo ticho. Obrázky se proměnily ve zvířátka, která si mezi sebou začala povídat. Některá šeptala, jiná křičela, Klárka taky zahlédla, že se smějí, některá se hádala... Byl to velký zmatek a Klárka vůbec nevěděla, co se děje. Musí tomu přijít na kloub. Ale jak?

Zkusila zastavit ovečku. Vysmekla se jí. Kočka se jen protáhla a skočila na další zeď. Slepice byly zabrané do klábosení tak, že ji ani neslyšely, když se jich ptala, co se to děje.



A tak nakonec prostě hodně nahlas zavolala: „Halóóó! Odkdy zvířátka mluví?“

Nikdo jí neodpověděl. Jako by ji ta zvířátka ani neviděla. Ale oslík s ní přece předtím mluvil?!

„Jsi Klárka? Klárka Vykoupilová?“ zastavil se před ní zničehonic velký, pestře zbarvený kohout s lesklými pery v ocase.

Nic podivnějšího se jí ještě nikdy nestalo. Kohout byl mnohem větší než ten, kterého vídala u sousedů na dvorku.

„Odkud mě znáš?“

„Takhle se neodpovídá. Ptal jsem se, jestli jsi Klárka Vykoupilová! Tak jsi, nebo nejsi?“ zopakoval kohout svou otázku a netrpělivě zakokrhál. „No tak, pospěš si! Jsi, nebo nejsi? Musím dnes najít jedinou holku na světě. Jsi to ty?“

„Proč jedinou?“

„Protože proto. Jsi Klárka Vykoupilová? Ptám se naposledy. Jinak jdu hledat dál!“ zlobil se už kohout a zakokrhál tak, až se Klárka začala bát, aby neprobudil půlku domu. Tak to bylo hlasité kokrhání.

„Pššššš! Potichu. Je noc, všichni spí, nesmíš je budit!“

„Ehm, promiň, zapomněl jsem...“ omluvil se kohout, přišel ještě blíž a zadíval se Klárce, která si mezitím sedla



do trávy, do očí. Pak tiše promluvil: „Vypadá to, že jsem našel tu správnou holku. Máš **modré** oči, **blonděaté** vlasy, přesně tak to tam stálo... A **v Blansku** taky bydlíš, adresa sedí...”

Kohout zase poodstoupil, urovňoval si peří a položil jí další otázku: „Máš zítra narozeniny, **Klárko**?”

Překvapeně přikývla. „Páni, ty víš asi všechno, vid’?”

„Všechno určitě ne. Ale protože jsi **Klárka Vykoupi-lová**, bydlíš **v Blansku**, máš **modré** oči a **blonděaté** vlasy a zítra máš narozeniny, musím ti předat jednu důležitou zprávu.”

„Mně? A od koho?” **Klárka** zadržela dech, aby náhodou něco nepřeslechla, a doslova natáhla uši.

„Musíme jít odtud pryč, tady by nás mohl někdo slyšet,” zašeptal tajemně kohout, podal **Klárce** křídlo a vedl ji do rohu pokoje, kde dřív stával její oblíbený stan. Moc ráda si v něm hrála, prohlížela knížky a měla tam taky ohradu se svými plyšovými zvířátky, o která se hezky starala.

Ale co to? Ve stanu nebylo k hnutí! Všechna plyšová zvířátka byla najednou živá! A těch zvuků a vůní! A světla bylo ve stanu... jako ve dne!

„Je to vážně můj stan?”



5. Nejlepší dárek pro Klárku

A to bylo také to první, co po probuzení řekla: „Já jsem statečná, maminko! Velká a statečná! Víš to?“ posadila se na posteli, když ji maminka přišla vzbudit.

„Ale to já přece vím! Ty má velká a statečná holko! A teď honem z postýlky, je ráno, začíná nový den a my před sebou máme spoustu, spoustu práce s tvou oslavou! A mimochodem, už víš, co si budeš dnes k narozeninám přát?“

Klárka přikývla. A když za okny uslyšela kohoutí zakokrhání, musela se usmát. Kohout jí připomínal, co si má přát, i když už zase mluvil svou kohoutí řečí. Prý že mu nebude rozumět... Jasně, že mu rozumí! Odteď už bude všem zvířátkům rozumět mnohem lépe.

„Takže už to víš? Bezva. Ale řekneš nám to až na oslavě, ano?“ dala maminka Klárce velkou narozeninovou pusku a šla jí ke snídani nachystat vafle se spoustou jahod, které Klárka milovala asi nejvíc na světě. A potom taky třešně a tvarohovou bábovku a maminčiny rízky... Jen na to pomyslela, dostala obrovský hlad. Byla po tom nočním dobrodružství tak vyhladovělá, že snědla hned čtyři velké vafle.

A pak začaly přicházet první návštěvy. Dárky se kupily, Klárka u každého zářila nadšením, ale ve skrytu duše věděla, že ten největší a nejlepší ji ještě čeká.

Těsně po obědě dorazila i Alička a další kamarádky. Klárka se nemohla dočkat, až si s ní o všem, co spolu v noci prožily, popovídá.

„Taky jsi tak unavená? To byla ale v noci dřina, že jo? Jak jsme letěly na kohoutovi a jak jsme utíkaly hadovi... Nikdy bych nevěřila, že to dokážeme. A my to dokázaly! Pomohly jsme zatoulaným zvířátkům zpátky na svět. Sama bych to nikdy nezvládla!“

Kamarádka na ni koukala, jako by Klárka spadla na hlavu: „Cože? Tobě se zdálo to samé? To není možné!“

Klárka to hned pochopila. Protože včera byla její kouzelná, přednarozeninová noc, mohla si všechno pamatovat jen ona. Alička, jakmile ulehla do peřin, zapomněla, že se to všechno doopravdy stalo, a začala si myslet, že se jí to jenom zdálo.

Klárka se usmála: „Ta zvířátka si to skvěle vymyslela, jen co je pravda.“

Nakonec jí vůbec nevadilo, že si všechno pamatuje jen ona sama. To nejdůležitější ji přece teprve čekalo.

Když rozbalila všechny dárky a odešla poslední návštěva, nastal čas, aby vyslovila své narozeninové přání.



„Ehm, chtěla bych... chtěla bych se jít podívat do psího útulku. Na ztracené pejsky. Můžu? A chtěla bych nějakého vzít na procházku. Jako kdyby byl můj.“

„Nic víc, jenom tohle?“ ptali se všichni doma překvapeně. Čekali, že si Klárka bude přát nové kolo, velké dary, a jí stačí návštěva útulku?

Zašli tam hned druhý den. Klárka si vzala oblíbenou červenou bundu a vyrazili. Chodili od kotce ke kotci. Klárka se pozorně dívala. Někde by tady měl být Pan Pes. Viděli různé pejsky. Malé, velké. Ale žádného středně velkého. Viděli pejsky bílé i tmavé, ale žádného světle hnědého...

„To jsou všichni psi, které máte?“ zeptala se Klárka zklamaně pána, který je do útulku pustil.

„Ale kdepak. Je tu ještě jeden. Ale je to s ním nějaké špatné. Jen leží, nejí, nepije. Nechce si hrát, nechce chodit na procházky. Nikdo neví, co se mu stalo!“ dozvěděla se Klárka vzápětí a hned jí bylo jasné, že to bude Pan Pes. Že na ni čeká, že si s ní má hrát a chodit na procházky...

„Můžu ho vidět? Prosím, měla jsem včera narozeniny! Tohle je můj dárek!“ nezapomněla Klárka připomenout, proč do útulku vlastně přišla.